

# Проповідь у 11-ту неділю після Трійці

Єпископ  
Павло Шварц



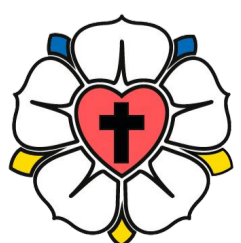
**«Благодать Господа Ісуса Христа, любов Бога та  
спільність Святого Духа будуть з вами усіма! Амінь»**

*(2Кор.13,13)*

Вислухаємо Боже слово з другого розділу послання апостола Павла до Галатів:

16. *Однак, знаючи, що людина не може бути виправдана ділами Закону, а тільки вірою в Ісуса Христа, навіть ми увірували в Христа Ісуса, щоб бути виправданими вірою в Христа, а не ділами Закону. Бо жодна людина не буде виправдана ділами Закону.*
17. *Але якщо ми, юдеї, шукаючи виправдання в Христі, і самі виявилися грішниками, то невже Христос є служителем гріха? Зовсім ні!*
18. *Бо якщо я знову відбудовую те, що зруйнував, то роблю себе грішником.*
19. *Адже через Закон я помер для Закону, щоб жити для Бога. **Я був розіп'ятий з Христом,***
20. *і більше живу не я, але Христос живе в мені. Нині я живу в тілі, і це життя вірою в Сина Божого, Який полюбив мене й віддав Себе за мене.*
21. *Я не відкидаю благодаті Божої, бо якщо праведність здобувається Законом, то Христос помер даремно!*

Закон і Євангелія – ці два теологічні поняття присутні в Євангелічно-Лютеранській традиції та далі досить часто використовуються на конфірмаційних заняттях і згадуються в проповідях. Подібно до прочитаного фрагменту з послання до Галатів, де апостол згадує Закон і благодать, ці поняття вимагають певного пояснення та ілюстрації, як саме вони впливають на життя конкретного християнина. Використання Божого слова в нашому щоденному житті є невід'ємним елементом нашого духовного росту, адже бути християнином - це не тільки говорити про віру, але насамперед жити нею.

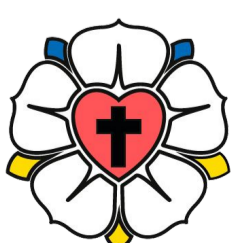


Закон, про який розповідає апостол Павло, був важливим елементом юдейської теології та традиції. Він створював певні рамки: як потрібно жити та вірити. Пoboжний єврей намагався слідувати йому. Фарисеї та книжники не тільки практикували його, але невпинно до цього закликали інших. Мова тут не тільки про десять заповідей, які насамперед асоціюються у нас із Законом, а про значно більший об'єм правил і традицій, які безпосередньо чи опосередковано були пов'язані з текстами Старого Завіту.

Виконання Божих заповідей звичайно є чимось вартим похвали та наслідування. Саме тому фарисеї були такими поважними серед народу. Вони не тільки говорили про духовні закони, але й намагалися жити згідно них. В цьому питанні багатьом християнам є чому повчитися у них. Але читаючи Новий Завіт, ми бачимо також і негативну оцінку їхньої духовної практики. Насамперед вона яскраво відображена в Євангеліях, де Христос їх відверто критикує. За що саме ці ревниві виконавці Закону були піддані жорсткій критиці? І чи подібна критика не є справедливою також і по відношенню до сучасних християн?

Виконання Закону і слідування Божим заповідям, як було вже зазначено раніше, дійсно є чимось добрим. Але навіть найкращі з можливих законів можуть бути спотворені через їх інтерпретацію, створення різноманітних шляхів для того, аби їх обійти та тому подібне. Таким чином, віруюча особа може говорити про свою віру, але не практикувати її, або робити це так, як зручно їй самій. Наприклад, можна говорити багато про любов до ближнього, але в той же час мати виправдання, щоб ненавидіти ближнього, чи навіть, бажати йому смерті. Цю проблему частково висвітлює Ісус, розповідаючи притчу про доброго самарянина, відповідаючи тим самим на лицемірне питання: «Хто мій ближній?» Висновок, який можна зробити з притчі: ближнього, подібно до друга, не потрібно шукати. Ним слід бути для іншого.

Ще одна відома євангельська притча - про фарисея і митаря, розкриває перед нами ще одну проблему серед людей, що вважають себе духовними: **«Боже, дякую Тобі за те, що я не такий»**. Слова фарисея, які ми чуємо в цій притчі, шокують нас, але раджу не поспішати зі швидким осудженням фарисея. Звичайно, читаючи цю притчу, ми хочемо себе побачити в митарі, який піде з храму виправданим. Подібно, як в притчі про доброго самарянина, ми прагнемо себе віднайти в самарянині чи жертві, але напевно, не в священнику чи бандиті. Але чи це дійсно завжди є так? Чи наша

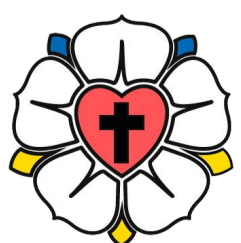


власна гординя ніколи не засліплювала нас? Чи не тішилися ми, що ми та наші близькі кращі за інших? Мені здається, іноді ми набагато ближчі до негативних персонажів притч, ніж нам би хотілося. Ігнорування цього факту засліплює нас та позбавляє можливості отримати очищення в покаянні.

Надмірна впевненість у собі чи в своїй духовності веде до упадку. Про це писав автор Книги притч і про це опосередковано говорить історія про будівництво вавилонської вежі. Іноді читаючи цю історію, люди відчують здивування та не розуміють, за що ж саме покарав Господь її будівничих? Спробуймо собі трохи її прояснити. Перше і досить важливе питання, яке потрібно собі поставити: «Навіщо вони її будували?». Ця вежа не мала жодної важливої функції для суспільства, але затрати на неї мали бути просто колосальні. Більше того, згідно біблійної історії, її почали будувати після глобального катаклізму, що практично знищив людство. Навіть більше, після звершення Божої кари на людях, що чинили зло і відійшли від віри в Творця. Але все це не завадило будівничим вежі кинути виклик Богові, щоб стати на рівні з Ним. Подібні випадки в історії людства не рідкість. Правителі Єгипту будують собі поховальні піраміди, вбиваючи при цьому економіку свого краю і безліч людей. Тоталітарний радянський режим змінює цілі регіони та знищує найбільші озера для продукції бавовни, щоб далі розбудовувати свою військову силу. Диктатори розпочинають війни, щоб далі відчувати себе «богами». Духовні лідери, які забувають про свою гріховність і піддаються гордині та ілюзії непомильності, стають жорстокими тиранами.

Небезпека ігнорування гріха у власному житті призводить до фатальних наслідків. Про це, власне, розповідає історія царя Давида. Людина по серцю Бога - так його називає Всевишній. Він забув про своє покликання та відповідальність перед Богом і людьми. Це призводить до катастрофічних наслідків не тільки для нього, але і всього царства. Правитель, священик чи лідер, що повірив в свою «божественність», стає небезпечним для себе та інших.

Закон говорить нам про Божі правила та про Його волю. Він є добрим, але лише одного закону недостатньо для спасіння. Закон розповідає нам про наші людські обмеження та гріховність. Він має спонукати нас до пошуку допомоги. «Я все можу сам» - це гасло не для християн. Християни потребують Христа. Ми невпинно потребуємо Божої благодаті, що змінить наші серця та навчить вірити, любити, прощати...



**«Людина не може бути виправдана ділами Закону, а тільки вірою в Ісуса Христа»** - пише апостол Павло, а далі додає: **«Нині я живу в тілі, і це життя вірою в Сина Божого, Який полюбив мене й віддав Себе за мене»**. Бути християнином, це не історія про ідеального та безпомилкового супергероя. Це скоріше, історія про звичайну людину без супер-здібностей, але свідому своїх обмежень та спокус. Людину, яка цінить Божу благодать і Його спасіння. Людину, яка бачить у своїй вірі також покликання до добрих справ і служіння ближнім.

Бути християнином - це завжди бути з Христом. Амінь.

**«Божий мир, який перевершує будь-яке розуміння, нехай збереже ваші серця й ваші думки в Христі Ісусі».**

